

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1099/2025
11.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Слађане Вукадиновић, због кривичног дела убиство у покушају у прекорачењу нужне одбране из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Слађане Вукадиновић, адвоката Славка Перески, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 85/23 од 05.06.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 688/24 од 03.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Слађане Вукадиновић, адвоката Славка Перески, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 85/23 од 05.06.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 688/24 од 03.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 85/23 од 05.06.2024. године окривљена Слађана Вукадиновић оглашена је кривом због кривичног дела убиство у покушају у прекорачењу нужне одбране из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика и осуђена на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју јој се урачунава време проведено у притвору, који јој се рачуна од 23.05.2020. године, од 12,00 часова када је лишена слободе до 03.07.2020. године, када јој је притвор укинут.

Истом пресудом окривљена је обавезана да надокнади трошкове кривичног поступка, и то ВЈТ у Новом Саду у износу од 707.393,03 динара, а Вишем суду у Новом Саду у износу од 55.075,60 динара, све у року од 6 месеци од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 688/24 од 03.04.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ВЈТ у Новом Саду и браниоца окривљене и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 85/23 од 05.06.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене Слађане Вукадиновић, адвокат Славко Перески, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе или да исте укине и предмет врати на поновно одлучивање „поступајућем“ суду, али другом већу.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Слађане Вукадиновић, је неоснован.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да је у конкретном случају окривљена поступала у стању нужне одбране, па је суд, тиме што је нашао да нема места примени одредбе члана 19. Кривичног законика, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

По оцени Врховног суда изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нису основани.

Одредбом члана 19. став 1. Кривичног законика, прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани. Нужна одбрана у смислу члана 19. став 2. Кривичног законика је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог лица одбије истовремени противправни напад.

Из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљена Слађана Вукадиновић оглашена кривом јер је у време и месту, означеном у изреци пресуде „... у стању битно смањене способности да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, услед афективног стања страха за сопствени живот и интегритет, у које стање се довела употребом алкохола и анксиолитика диазепама, свесна свог дела и хтела његово извршење, са умишљајем покушала да лиши живота оштећеног АА, на тај начин што је дошла у кућу оштећеног, где се оштећени налазио са својом бившом супругом ББ, са којима је непосредно пре тога била у угоститељском објекту..., где су конзумирали алкохол, те је пивском флашом коју је узела из фрижидера ударила оштећеног у пределу главе, од ког ударца је оштећени задобио повреду и почео да крвари, након чега је дошло најпре до вербалног сукоба окривљене и оштећеног, у току којег је окривљена почела да лупа и баца ствари по кући, те су почели међусобно да размењују ударце, након чега је окривљена разбила стаклену чашу и са крхотинама стакла посекла оштећеног по грудима, те у тренутку када је оштећени био окренут леђима од ње, узела нож дужине оштрице 11цм и заболо оштећеном у пределу леђа, услед чега је оштећени задобио тешку телесну повреду опасну по живот...након чега је окривљена и даље држећи нож у подигнутој руци покушала да повреди оштећеног како би га лишила живота, у чему је окривљену спречила ББ, коју је том приликом окривљена

угризла за руку, а потом изашла из куће и предметни нож бацила на терасу помоћног објекта у дворишту, при чему је била свесна да је њено дело забрањено“.

Институт нужне одбране, како је прописан чланом 19. Кривичног законика, претпоставља постојање противправног и истовременог напада који је усмерен на правно заштићена добра окривљеног или другог лица, као и предузимање радње која је нужна да се такав напад одбије. Само уколико су ови услови кумулативно испуњени, може се радити о нужној одбрани или о евентуалном прекорачењу исте.

Међутим, из утврђеног чињеничног описа у конкретном случају, не произилази да су радње окривљене имале карактер нужне одбране, имајући у виду да из истог произилази да је окривљена прво узела пивску флашу којом је оштећеног ударила у пределу главе, услед чега је оштећени почео да крвари, након чега је уследио вербални сукоб, а затим и међусобна физичка конфронтација између окривљене и оштећеног, током које је окривљена разбила стаклену чашу и истом такође нанела оштећеном повреду, а потом је, у тренутку када јој је оштећени био окренут леђима, окривљена узела нож и задала му убој у пределу леђа, наневши му тешку телесну повреду опасну по живот. Овакав след догађаја јасно указује да се радње окривљене не могу подвести под нужну одбрану, јер изостаје основни услов – истовременост и неопходност одбране. Наиме, првобитна радња (ударање флашом) није била реакција на напад, већ иницирање сукоба од стране окривљене. Каснији физички обрачун је имао карактер међусобне туче, у којој се не може говорити о типичној ситуацији нужне одбране. Најзад, убој ножем задат је у моменту, када је оштећени био леђима окренут окривљеној, дакле док се налазио у положају који не указује на постојање истовременог противправног напада, па исти није представљао неопходну меру ради одбијања напада, већ самосталну нападачку радњу окривљене.

Како радње окривљене описане у изреци пресуде не представљају одбијање противправног и истовременог напада, већ континуирано предузимање нападачких радњи које испуњавају обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, како их је правилно правно квалификовао нижестепени суд, то Врховни суд, наводе браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 19. Кривичног законика, оцењује као неосноване.

Надаље, у поднетом захтеву бранилац окривљеног указује на неразумљивост изреке, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а поред тога и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима којима оспорава разлоге побијаних пресуда, док осталим наводима захтева, бранилац чињенично оспорава оцену доказа, посебно налаза и мишљења вештака психијатра и на тој основи настоји да релативизује чињенични супстрат и радње окривљене евентуално подведе под кривично дело из члана 115. Кривичног законика, чиме заправо указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреда члана 440. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни суд у разматрање истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић